

עפ"א 13742/01/14 - גדעון פנגרל, שלמה ישראלי, תלמה ישראלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 13742-01-14 פנגרל ואח' נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת ארנה לוי
מערערים ע"י ב"כ עו"ד ברטפלד
1. גדעון פנגרל
2. שלמה ישראלי
3. תלמה ישראלי
נגד
משיבה ע"י ב"כ עו"ד דנה חדד
מדינת ישראל

פסק דין

כללי

1. לפני ערעור על פסק - דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחולון מיום 25.11.13 (ת.פ. 1018/12, 1017/12, כב' השופטת אורלי מור - אל) במסגרתו הורשעו המערערים בעבירה של אי קיום צו בית המשפט, עבירה על פי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965 (להלן: "חוק התכנון והבניה") ונגזרו עליהם עונשים שונים. הערעור הוא הן לגבי ההרשעה והן לגבי העונש.

2. בתאריך 23.5.05 צווה בית המשפט לעניינים מקומיים על המערערים 2-3 במסגרת ת.פ. 1630/04 להרוס סככה מעץ עם רעפים בשטח של כ- 11.6 מ"ר (להלן: "הבניה") וזאת עד לתאריך 16.2.08, אלא אם יתקבל היתר כדין. בתאריך 16.2.06 צווה בית המשפט לעניינים מקומיים על המערער 1 במסגרת ת.פ. 547/05 להרוס את אותה הבניה עד לתאריך 23.5.07, אלא אם יתקבל היתר כדין. בהתאם לעובדות כתבי האישום בשני התיקים המערערים לא קיימו את הצו עד מועד הביקורת, ינואר 2012. המבנה לא נהרס ולא התקבל לגביו היתר כדין. הדיון בשני התיקים אוחד בבית משפט קמא לבקשת המערערים כיון שמדובר במבנה המשותף לשני בתים. יאמר כבר עתה, כי המערערים היו מיוצגים לאורך כל הדרך, הן במסגרת כתבי האישום המקוריים והן במסגרת ההליך נושא הערעור.

ההליך בבית משפט קמא

3. המערערים לא חלקו על העובדה שצווי בית המשפט לא קוימו מעולם אך טענו בבית משפט קמא טענה

מקדמית של הגנה מן הצדק, בגינה, נטען, יש לבטל את האישום. במסגרת טענה זו נטענו טענות שונות כנגד התנהלות עיריית חולון ובהן שיהוי, הטעיה והפליה. נוכח העלאת טענה זו התיק נקבע לשמיעת ראיות. למועד ההוכחות ביקשו המערערים כי המשיבה תדאג לזמן בעלי תפקידים שונים ומגוונים בעיריית חולון, אשר שמם לא ננקב. עוד התבקשה המשיבה לדאוג להמציא לדיון מסמכים שונים. בית משפט קמא בהחלטתו מיום 9.1.13 קבע כי המערערים מעלים טענה כללית של הפליה והתנהגות שערורייתית של עיריית חולון, לא תמכו טענתם בדבר וביקשו להוכיחה באמצעות עדים עלומים. בית משפט קמא קבע כי מי שטוען להגנה מן הצדק, לרבות מטעמי אכיפה בדרנית, צריך להציג תשתית עובדתית ברורה וחד משמעית למעשיה השערורייתיים של הרשות, שהרי הרשות נהנית מחזקת התקינות. עצם העלאת הטענה ללא תמיכה כלשהי אינה מקנה זכות לזמן עדים, אשר אף שמם אינו ידוע, ואינה מקנה זכות להורות למשיבה להמציא מסמכים, בבחינת מסע דיג. חובה על מי שטוען להגנה מן הצדק לאסוף החומרים הנדרשים לו לביסוס הטענה טרם העלאתה בבית המשפט. היה על המערערים לפנות ולבקש לעיין בתיקי בניין ובמסמכים המצויים בעיריית חולון. ככל שהיו נתקלים בסירוב, הרי שהמסגרת הדיונית לתקוף סירוב זה אינה ההליך הפלילי. אין מדובר בחומר חקירה שמצוי בגרעין תשתית ראיות התביעה. החומר אינו רלוונטי לכתב האישום. על המערערים לבצע בדיקה מקיפה ויסודית ולבסס טענתם במסמכים טרם העלאת הטענה בבית המשפט. לפיכך, דחה בית משפט קמא את הבקשה לזימון עדים. לאחר החלטה זו הוגשה בקשה לזימון שלושה עדים נוספים, אשר שמם ננקב, מטעם עיריית חולון ולהמצאת כארבעים תיקי בניין. בקשה זו אושרה.

4. בתאריך 4.6.13, מספר ימים לפני המועד שנקבע לשמיעת ראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, על פיו המערערים חוזרים בהם מטענתם המקדמית ומודים באישומים. בתאריך 17.6.13 הודיע ב"כ המערערים כי המערערים מודים בעובדות כתבי האישום אך הם מבקשים כי בית המשפט ימנע מלהרשיעם. צוין כי המערערים ינצלו את פרק הזמן עד הטיעונים לעונש על מנת לקיים את הצו. בית משפט קמא קבע כי המערערים בצעו העבירות המיוחסות להם וקבע מועד לשמיעת טיעונים לעונש.

5. לקראת המועד שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש ביקשו המערערים להזמין את אותם שלושה עדים ותיקי הבניין שביקשו להזמין למועד ההוכחות שבוטל. הבקשה אושרה ביום 14.10.13. במסגרת החלטתו הוסיף וציין בית משפט קמא כי טיעונים לעונש אינם תחליף לשמיעת הוכחות וכי בהתאם להחלטות קודמות היה על המערערים לעיין מבעוד מועד בתיקי הבניין ולמקד הטענות בעניין זה.

6. הטיעונים לעונש התפרשו על פני שתי ישיבות, במהלכן נשמעו עדים והוגשו מסמכים. בתאריך 28.10.13 נשמעה עדותם של המערער 2, של מר קמרט אריאל, מנהל הפיקוח על הבניה בעיריית חולון ושל המפקחים לייבה מונל ומילה זילבר מעיריית חולון. בהקשר זה יצוין כי המערער 2 ציין בעדותו כי "כל השכונה" בצעה בניה דומה, "חוץ מאלה שהיו בבית המשפט והורידו מהפחד כי אמרו שהעירייה מתנכלת להם...ועוד אחד שמכר את הבית...ויש כאלה ששמו פחים" (עמ' 2 שורות 18-21). עוד ציין המערער 2 כי פנה לחבר "שהיה מקושר בעירייה" ואשר לימים הפך לסגן ראש העיר ובינתיים הלך לעולמו, אשר הבטיח ש"הכל יסתדר" (עמ' 2-3). הוא סמך על דברים אלו ולכן לא עשה דבר לקיום הצו. בתאריך 4.11.13 העידו המערערים 2 ו-3 ונשמעו טיעונים לעניין אי הרשעת המערערים וטיעונים לעונש. ב"כ המערערים מיקד טיעונו בטענות של אכיפה סלקטיבית, שיהוי והבטחה של השכן המנוח, שהיה בעל תפקיד בעיריית

7. במסגרת פסק דינו מיום 25.11.13 דן בית משפט קמא בכל טענות המערערים, בעדויות שנשמעו ובמסמכים שהוגשו. בית משפט קמא קבע, לעניין הרשעת המערערים, כי ניתן להימנע מהרשעת נאשם אם קיימות נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן, כאשר יש להתמקד בשיקולי שיקום, על רקע השיקולים המערכתיים של מהות העבירה ונסיבותיה. המערערים העלו טענות אשר במהותן הן טענות של הגנה מן הצדק. נוכח התכלית השיקומית של הימנעות מהרשעה ספק רב אם הדיון בטענות מסוג זה הוא בשלב ההכרעה אם להרשיע נאשם אשר בצע העבירה המיוחסת לו. אם קיימת הגנה מן הצדק היה מקום לבטל האישום ושאלת ההרשעה לא הייתה עומדת כלל על הפרק. בית משפט קמא קבע כי עבירות על חוק התכנון והבניה הן עבירות חמורות ובתי המשפט דחו בקשות להימנע מהרשעת נאשמים בעבירות אלו. הדברים הם בבחינת קל וחומר כאשר מדובר לא בעבירת הבניה המקורית אלא בהפרת צו בית המשפט. אין חולק כי היתר לא היה, בקשה לארכה לבית המשפט לא הוגשה והנאשמים עשו דין לעצמם והתעלמו מפסק הדין. צו בית משפט אינו נתון לפרשנות אלא יש לקיימו. בית משפט קמא ציין כי מתוך המסמכים שהגישו המערערים עצמם עולה כי הם ידעו לאורך שנים, עובר להגשת כתבי האישום בתיקים המקוריים, כי מדובר בבניה לא חוקית בגינה יש כוונה להגיש כתב אישום. המערערים הסתפקו בכתיבת מכתבים לראש העיר ותו לא. לא נעשה ניסיון ממשי אמיתי להכשיר את הבניה ולחלוק על החלטות הרשות בערכאות המתאימות. בית משפט קמא הוסיף וציין כי כאשר מדובר בעבירות של הפרת צו, בתי המשפט לא נכזבו לקבל טענות של אכיפה בררנית או טענות הגנה מן הצדק, מהסוג אותו מעלים המערערים. העבירה בגינה הועמדו המערערים לדין אינה רק עבירה בתחום התכנון והבניה אלא עבירה החותרת תחת הוראות בית המשפט. גם אם האכיפה המתבצעת על ידי הרשות אינה אופטימלית אין בכך כדי לסייע בידי המערערים, במיוחד כאשר לא הוכח שהרשות שקלה שיקולים פסולים כלשהם עת הוגש כתב האישום דן ובוצעו פעולות האכיפה כנגד המערערים. בית משפט קמא הוסיף וציין כי לא מצא ממש גם בטענת האפליה אותה העלו המערערים בהתייחס למבנים אשר מידותיהם פחות מ - 10 מ"ר, כאשר לגבי מבנים ישנים כאלו התקבלה החלטה עקרונית לא להגיש כתבי אישום אלא להסתפק ברישום הערה בלשכת רישום מקרקעין. מדובר בהחלטה עקרונית סבירה. המבנה של המערערים גדול מ - 10 מ"ר. אין מדובר באפליה אלא בהבחנה מותרת בין שווים. גם ממקרה אחר של חזרה מאישום בגין בניה של תמיכות מעץ - אין ללמוד דבר. אין קשר בין המקרים ולא ניתן ללמוד על אפליה. המערערים הציגו תמונות של מבנים דומים אך לא הוברר אם ננקטו הליכים כנגד אותם בעלי מבנים. מהמסמכים שהציגו המערערים עולה דווקא כי רבים מדיירי השכונה קיבלו התראות ונגד רבים אחרים ננקטו הליכים. מכאן, יש ללמוד כי האכיפה נעשתה בשכונה כולה ולא רק אצל המערערים. לא הוכח כי ננקטה אכיפה בררנית ופסולה. אכיפת הדין לעולם לא תהיה מלאה אך אין בכך כדי ללמד על התנהלות פסולה של הרשות. מעבר לכך, גם אם יש לאדם טענות לגבי עצם אכיפת עבירת הבניה, הרי טענות כאלה מקומן בעת הדיון בעבירת הבניה ולא בשלב הדיון בהפרת הצו השיפוטי. אין מדובר במצב בו ראוי להימנע מהרשעה בשל טעמים של שיקום המערערים. המערערים אינם זקוקים לשיקום. הם בגמלאות והרשעה לא תפגע בפרנסתם. לפיכך, קבע בית משפט קמא, משהודו המערערים בעובדות כתב האישום, יש להרשיעם בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, וכך עשה.

8. לעניין גזר הדין, קבע בית משפט קמא, הרי שהמערערים לא פעלו בדרכים החוקיות על מנת לשנות את

החלטות הרשות אלא נטלו את החוק לידיהם והקימו את המבנה מבלי לקבל היתר. המבנה עמד על כנו שנים רבות, המערערים ניסו לפנות לראש העיר ומשהדבר לא צלח הועמדו לדין והוטל עליהם קנס סמלי. המערערים פירשו את היד הרכה כמתן היתר להמשיך ולעבור העבירה. הם לא עשו צעדים מינימליים לצורך קבלת היתר וגם לא מלאו אחר צו בית המשפט ביודעין. במסגרת ניהול ההליך ניתן היה להתרשם כי המערערים לא הפנימו את חומרת העבירה שבוצעה והמשיכו להפנות טענות נגד הרשות ונגד פעולות האכיפה שננקטו נגדם. למערערים היה אינטרס כלכלי מובהק בעבירה שבצעו שהרי הם הטיבו מצבה של הדירה מבלי לנקוט מהלכים נדרשים לקבלת היתר. בית משפט קמא ציין כי מדובר בבניה קלה ובנסיבות אלו מתחם הענישה המתאים הוא קנס בין אלפי שקלים ובין 15,000 ₪ לכל אחד מהמערערים. בית משפט קמא קבע כי יש לתת משקל מרבי לנסיבות האישיות של המערערים, גילם, הנורמטיביות שאפיינה את חייהם, עברם ונסיבות חייהם. לאחר שקילת כלל השיקולים הוטל על כל אחד מהמערערים 2-3 קנס בסך 3000 ₪ ועל המערער 1 הוטל קנס בסך 6000 ₪. כל אחד מהמערערים חויב לחתום על התחייבות להימנע מעבירה שתוקפה החל מיום 1.6.14.

טענות הצדדים בערעור

9. במסגרת הערעור שלפני מבקשים המערערים שיותר להם לחזור מהודאתם. המערערים טוענים כי הודאתם מהווה טעות משפטית. אם היו יודעים לפני הישיבה שהתקיימה בנושא הטיעונים לעונש את מה שהתגלה במהלכה לא היו מודים בעובדות כתבי האישום. המערערים טוענים כי היה על בית משפט קמא להתיר להם לזמן עדים כפי שביקשו לצורך הוכחת טענת ההגנה מן הצדק. נגרם להם נזק ראייתי בשל השיהוי באכיפה, שכן מי שהבטיח להם כי הנושא יטופל הלך בינתיים לעולמו. המערערים מציינים כי אמנם המשיבה העמידה לעיונם כ- 40 תיקי בניין אך התברר מעדותה של הגב' מילה זילבר כי חומר מהותי מצוי דווקא בתיקים אחרים, תיקים פליליים. הסתרת חומר זה פגעה ביכולת המערערים להוכיח אכיפה בררנית. לא הוצגו נהלי המשיבה לעניין מדיניות האכיפה. פניה לעיריית חולון לקבל מידע לפי חוק חופש המידע נענתה בשלילה. המערערים טוענים כי לא התנהלה חקירה טרם הגשת האישומים בתיקים המקוריים. למערערים ניתנה הבטחה על ידי סגן ראש העיר המנוח למצוא פתרון לנושא הבניה, מה שהביא להודאה בתיקים המקוריים. המערערים ניסו למצוא פתרון חוקי לבניה אך לא קיבלו תשובה מראש העיר, אליו פנו. לחילופין, טוענים המערערים, יש להקל בעונשם בשל גילם המבוגר, נסיבות חייהם ותרומתם למדינה. עוד מבקשים המערערים לבטל את צו בית המשפט להרוס את הבניה.

10. המשיבה טוענת כי אין מדובר בנסיבות המצדיקות חזרה מהודיה. מדובר על עבירה חמורה של אי קיום צו בית המשפט, כאשר המערערים היו מיוצגים גם בתיקים המקוריים. המערערים העלו טענה של הגנה מן הצדק ולאחר שב"כ המערערים עבר על תיקי בניין החליטו המערערים לחזור בהם מטענתם ומכפירתם. המוצגים שהוצגו במסגרת הטיעונים לעונש לא הוצגו בהתאם לסדק הדין הפלילי והטענות בנושא אפליה נטענו ללא בסיס. העונש שהושת על המערערים הוא עונש יוצא דופן בקלותו. גם כיום צו בית המשפט עדיין לא קיים ואין כל בקשה פעילה לקבלת היתר בניה. לא הוכחה הבטחה מנהלית.

11. לאחר ששמעתי טענות הצדדים ועיינתי בתיק בית משפט קמא, מסקנתי היא כי דין הערעור להידחות.

12. המערערים מבקשים כי יותר להם לחזור מהודיתם, בהתאם לסעיף 153 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 המאפשר חזרה מהודיה "מנימוקים מיוחדים שירשמו". אכן, ניתן לבקש לחזור מהודיה גם בשלב ערעור, אך בהתאם להלכה הפסוקה חזרה מהודיה תותר רק במקרים חריגים ונדירים, מקום בו בית המשפט השתכנע כי נפל פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה. על בית המשפט להשתכנע כי נשלל רצונו החופשי של הנאשם ונשללה יכולת הבחירה החופשית שלו. אכזבה מגזר דין אינה מהווה נימוק מיוחד המתיר חזרה מהודיה. על המבקש לחזור בו מהודייתו לשכנע את בית המשפט כי דחיית הבקשה משמעותה פגיעה של ממש בהגנתו, כי יש בסיס לכפירתו וכי אין מדובר רק בטקטיקה, חרטה ואכזבה, לאחר שציפיותיו מגזר הדין לא התממשו (ראה: י' קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני, 2009, עמ' 1374-1384; ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577; רע"פ 2065/14 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל, 9.6.14).

13. בענייננו - אין מדובר במקרה מיוחד ונדיר, בו הצליחו המערערים להרים הנטל כי הודייתם בעובדות כתבי האישום בפני בית משפט קמא נעשתה לא מתוך רצון חופשי ולא מתוך בחירה חופשית. רחוק מכך. המערערים גם לא הצליחו להוכיח כי קיים בסיס אמיתי לכפירה וכי קיימת להם הגנה של ממש, אשר נפגעה. המערערים היו מיוצגים כל העת. אין חולק כי צו בית המשפט לא קיים על ידם ולמעשה אין מחלוקת בדבר עובדות כתבי האישום. המערערים טענו בראשית ההליך בפני בית משפט קמא טענה של הגנה מן הצדק, כאשר הטענות הן אותן הטענות אשר נשמעות על ידם גם כעת, במסגרת הערעור: אכיפה בררנית, הפלייה, הבטחה מנהלית ושיהוי. בית משפט קמא קבע את התיק להוכחות לצורך דיון גם בשאלת ההגנה מן הצדק ואף אפשר למערערים לזמן עדים מטעם עיריית חולון, יחד עם עשרות תיקי בניין. לפני מועד ההוכחות ולאחר שבא כוחם עיין בתיקי הבניין בעיריית חולון, החליטו המערערים לוותר על טענתם המקדמית, לחזור בהם מכפירתם ולהודות בעובדות כתבי האישום. פסק דינו של בית משפט קמא, כפי הנראה, לא תאם את ציפיות המערערים, אשר יתכן וסברו כי בית משפט קמא ימנע מהרשעתם או יטיל עליהם עונש קל אף יותר מזה שהוטל. אין בכך כדי לבסס מסקנה כי הודייתם ניתנה ללא רצון חופשי. הודייתם ניתנה בצורה מושכלת, לאחר מחשבה, קבלת ייעוץ משפטי ובחינת כל הנתונים הרלוונטיים.

14. המערערים טוענים כי במהלך הטעונים לעונש התגלו להם עובדות חדשות, אשר יכולות לתמוך בטענותיהם. הכוונה היא לכך שקיימים בעיריית חולון מסמכים ותיקים נוספים אשר בהם לא עיינו. ראשית, לא ברור מהן עובדות אלו ואם יש בתיקים עלומים אלו כדי לסייע למערערים. המערערים, במסגרת ערעורם, אינם מצביעים על מסמכים או עובדות אשר לא עמדו בפני בית משפט קמא. שנית, לאחר עדותה של הגב' מילה זילבר, אז, כנטען, התגלו עובדות אלו, התקיימה עוד ישיבה בבית המשפט לצורך טעונים לעונש. המערערים לא טענו בפני בית משפט קמא כי הם מבקשים לאתר מסמכים נוספים אלא המשיכו

לנהל ההליך מבלי לטעון כל טענה בדבר עובדות חדשות. שלישית, על המערערים היה למצות את זכות העיון שלהם בתיקי עיריית חולון עם ראשית ההליך ולא להמתין לדיונים במסגרת ההליך הפלילי, כפי שציין גם בית משפט קמא. מהמסמכים בתיק עולה כי המערערים אכן פנו לעיריית חולון בבקשה לקבל מידע על פי חוק חופש המידע. ככל שהתשובה לא נשאה חן בעיניהם - הרי שהייתה פתוחה בפניהם הדרך לתקוף תשובה זו במסגרת ההליך מנהלי מתאים.

15. על המבקש לחזור בו מהודייתו לשכנע את בית המשפט, כאמור, כי קיימת לו הגנה של ממש מפני האישום וכי יגרם לו עוות דין אם הרשעתו תוותר בעינה. זהו אינו המקרה שלפנינו. למערערים, למעשה, אין כל הגנה אמיתית מפני העבירה המיוחסת להם בכתבי האישום, עבירה של אי קיום צו בית המשפט. בעניין זה יש להעיר כי דומה שהמערערים לא ערכו את ההבחנה הראויה בין האישומים שיוחסו להם בתיקים המקוריים ובין האישומים נושא הערעור. טענות המערערים מתרכזות בעיקר בעבירת הבניה עצמה, בה הורשעו עוד בשנים 2005 - 2006. בנושא זה טוענים המערערים טענות שונות כנגד עיריית חולון ובעיקרן אכיפה בררנית ואפליה. אלא, שאת כל טענותיהם לעניין עצם הגשת כתבי האישום המקוריים בגין עבירת הבניה היה על המערערים לטעון במסגרת כתבי האישום המקוריים, כאשר, יודגש, גם בהליכים אלו היו מיוצגים כל העת. על המערערים להבין כי מאז צוו על ידי בית המשפט להרוס את הבניה ומאז שהצווים הפכו חלוטים אין מדובר עוד באישום בגין בצוע בניה ללא היתר, כאשר לגבי אישום זה מלאים הם טענות כנגד הרשות המנהלית, אלא באישום במישור שונה לחלוטין. כתבי האישום נושא הערעור עניינם הגשמת אינטרס הציבור באכיפת צווים שיפוטיים והגשמת עקרון שלטון החוק. הפרת צווי בית המשפט תוך התעלמות ממושכת מצווים אלו מהווה עבירה נפרדת בעלת חומרה יתרה. ההתבוננות לגבי עבירה זו היא באופן נפרד מהעבירה הראשונית בגינה ניתן הצו. בכל הנוגע לעבירה של אי קיום צו בית המשפט, ככלל, אין מקום להעלאת טענה של הגנה מן הצדק (ראה: ע"פ (י-ם) 44101/05/11 **ענ'מי נ' מדינת ישראל**, 2.5.12).

16. טענות המערערים, אם כן, בדבר אכיפה סלקטיבית אינן רלוונטיות באשר לאישומים נושא הערעורים, שהרי המערערים כלל לא טענו וממילא לא הוכיחו כי קיימת אכיפה לא שוויונית בכל הנוגע לקיום צווי בית המשפט. למעלה מהצורך אציין כי, גם בהתייחס לעבירת הבניה, לא הוכח כי מדובר באכיפה סלקטיבית. בית משפט קמא פירט את הראיות שהוגשו בנושא זה והבהיר כי לא הוכחה כל הפליה כלפי המערערים. קביעותיו מקובלות עלי. קיימים מסמכים בתיק המלמדים על כך שננקטו אמצעי אכיפה כנגד אחרים באותה השכונה והדברים עולים גם מעדות המערער 2 עצמו, כפי שפורט לעיל. אציין כי, בניגוד לטענת המערערים, ניתנה להם זכות עיון מלאה בתיקי הבניין אותם ביקשו. בית משפט קמא, היתר למערערים לזמן עדים לצורך הוכחת טענותיהם אך המערערים לא הצליחו להרים הנטל ולהוכיח אפליה. עוד יש להזכיר את ההלכה בעניין אכיפה בררנית בעבירות על דיני התכנון והבניה: "**הסעד עבור אכיפה לא שוויונית אינו במתן היתר...אלא בהנחיית הרשות לפעול לאכיפתו השוויונית של החוק...הגישה לבניה בלתי חוקית, בכל רקע סטטוטורי, היא גישת בית שמאי, וככלל, ובכפוף לנסיבות בעלות ייחוד, יד האינטרס הציבורי הרחב על העליונה, כדי שלא לעודד הקדמת 'נעשה' ל'נשמע'**" (רע"פ 6136/12 בן זקן נ' מדינת ישראל, 4.9.12) וכן: "**מרגע שנקבע קיומו של אינטרס ציבורי בהריסת הבניה הלא חוקית, הנה לשם הוצאת הצו בעניין הקונקרטי אין משמעות של ממש לשאלה האם יש בניה בלתי חוקית נוספת אשר נגדה לא ננקטו הליכים**" (רע"פ 3154/11 הנ"ל). בית משפט קמא ציין כי גם אם אכיפה

אינה מלאה, אין ללמוד מכך על אפליה. קביעה זו מקובלת עלי.

17. אין ממש גם בטענת המערערים כי ניתנה להם הבטחה מנהלית על ידי סגן ראש העיר אשר הלך לעולמו מאז. ההלכה היא, כי הוכחת קיומה של הבטחה שלטונית צריכה להיות ברורה וחד משמעית. על הטוען להבטחה כזו להוכיח כי הבטחה כזו אכן ניתנה וכי היא מפורשת, ברורה ולא מוטלת בספק, כנדרש מהתחייבות משפטית שאינה בגדר הצהרת כוונות גרידא. ההבטחה צריכה להינתן על ידי הגורם המוסמך לתיתה מתוך כוונה להקנות לה תוקף משפטי וכוונה שכך יראה אותה גם מקבל ההבטחה. הנטל להוכיח קיומה של הבטחה שלטונית מוטל על הטוען לקיומה (בג"ץ 5853/04 **אמנה ואח' נ' ראש ממשלת ישראל ואח'**, 20.9.04; בג"ץ 4915/00 רשת חברת תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' ממשלת ישראל, פ"ד נד(5) 451 [2000]; בג"ץ 8013/10 **המועצה האזורית אשכול נ' ראש הממשלה**, 8.8.11). בענייננו - לא הוכיחו המערערים כי ניתנה להם הבטחה מפורשת, ברורה, חד משמעית ולא מוטלת בספק על ידי גורם מוסמך בעיריית חולון, כי לא ינקטו לעולם הליכי אכיפה הן בעניין הבניה והן בעניין אי קיום צו בית המשפט. אמירותיהם הכלליות של המערערים כי הובטח להם ש"יהיה בסדר", מבלי שאמירות אלו לוו בראיה ממשית נוספת, אינן יכולות לגבש מסקנה בדבר הבטחה מנהלית ברורה וחד משמעית עליה ניתן להסתמך, מה עוד שגם בעל תפקיד בכיר בעירייה אינו מוסמך להבטיח אי אכיפת צווי בית המשפט.

18. כך גם באשר לטענת השיהוי. ההלכה הפסוקה קובעת כי "**השתהות בהפעלת אמצעי האכיפה כשלעצמה לא תיצור מניעות כלפי הרשות האוכפת אלא במקרים קיצוניים ויוצאי דופן. רשות החייבת לבצע פעולות על פי דין, וביחוד רשות הממונה על אכיפת החוק, אינה יכולה להשתחרר מחובתה עקב העובדה שלא נקטה אמצעים למילוי החובה במועד**" (רע"פ 1520/01 שוויצר נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה, פ"ד נו(3) 595 [2002] וכן ראה רע"פ 3154/11 **כמיס אליאס נ' מדינת ישראל**, 15.5.11). מעבר לכך, בענייננו, הצווים השיפוטיים נכנסו לתוקפם בשנים 2007 - 2008, כתבי האישום בהליכים נושא הערעורים הוגשו בשנת 2012 ואיני סבורה כי יש לראות בכך שיהוי בלתי סביר אשר יכול לבסס טענת הגנה.

19. לאור כלל האמור, בקשת המערערים להתיר להם לחזור מהודייתם - נדחית. אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא להרשיע את המערערים. יוער, כי ההחלטה לא להימנע מהרשעתם מנומקת ומבוססת, משלא הוכחו נסיבות חריגות המצדיקות הימנעות מהרשעה (ראה: רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל**, 10.6.14).

20. ובאשר לגזר הדין. הקנס שהושת על המערערים הוא מקל ביותר, אף באופן מופרז. יש לזכור כי כאשר מדובר בהפרה של צווי בית המשפט, במיוחד כאשר מדובר בהפרה מתמשכת, תוך התעלמות מהצווים ועשיית דין עצמית, נדרשת החמרה בענישה. גם אם מתחשבים בגילם של המערערים, בנסיבות חייהם ובתרומתם למדינת ישראל, כפי שפירט בית משפט קמא, עדיין מדובר בעבירה חמורה, בחוסר הפנמה של העבירה ובהתעלמות ממושכת ממצוות כיבוד החוק. המערערים נהנים שנים ארוכות מתוספת בניה בביתם ומשיפור תנאי הדיור שלהם. להיבט כלכלי זה לא ניתן, לטעמי, ביטוי מספק במסגרת גזר הדין. הטלת קנסות

מקלים אינה מתיישבת עם המסר אותו יש להעביר לציבור, מסר של אי השלמה עם עשיית דין עצמית ועם מי שמזלזל בצווי בית המשפט. המשיבה לא הגישה ערעור על קולת העונש ודומה שגם בטיעוניה לעונש בפני בית משפט קמא לא עמדה על ענישה חמורה. בנסיבות אלו אין להתערב בגזר הדין.

לאור כלל האמור, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ד, 12 יוני 2014, בהעדר הצדדים.